01/03/2021

Ο Μητροπολίτης Φθιώτιδος για τα τρία πρόσωπα της Αγίας Εκκλησίας μας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φθιώτιδος

© Δημήτρης Αναγνώου

Στον Ιερό Ναό Κοιμήσεως Θεοτόκου Ξυνιάδος Δομοκού ιερούργησε σήμερα ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Συμεών και κήρυξε τον Θείο Λόγο διεισδύοντας σε μερικά από τα βαθειά νοήματα της Παραβολής του Ασώτου.

Μεταξύ των άλλων ο Σεβασμιώτατος ανέφερε:

«Σήμερα η Αγία μας Εκκλησία φέρνει μπροστά μας, **τρία πρόσωπα: έναν άρχοντα πατέρα, έναν αληθινό πατέρα, έναν πατέρα ευσπλαχνίας και αγάπης, δικαιοσύνης και καλοσύνης, υπομονής και καρτερίας,** μα πάνω από όλα, έναν πατέρα ελευθερίας, γιατί ένας αληθινός πατέρας, δεν είναι αυτός που κηδεμονεύει με έναν τρόπο εξουσιαστικό, κυριαρχικό και πατερναλιστικό τα παιδιά του, ένας αληθινός πατέρας είναι αυτός, ο οποίος ανοίγει χώρο στην ελευθερία, ένας αληθινός πατέρας είναι αυτός, ο οποίος εμπιστεύεται, δίνει ευκαιρίες και δίνει τη δυνατότητα στον άνθρωπο να ωριμάσει μέσα από τα παθήματά του, μέσα από τις εμπειρίες της ζωής, μέσα από τα βιώματα, τα οποία πολλές φορές μπορεί να είναι βιώματα οδυνηρά και να έχουν μέσα τους πληγές και οδύνες.

Επίσης, **εκτός από τον άρχοντα πατέρα βλέπουμε και δύο αδερφούς, δύο υιούς, δύο παιδιά του ίδιου πατέρα, τα οποία διαλέγουν διαφορετικούς δρόμους στη ζωή τους, ο ένας υιός αυτός που ονομάζεται άσωτος υιός, πιο ανήσυχος, πιο ζωηρός πιο ριψοκίνδυνος, θέλει να πάρει το μέλλον της περιουσίας που του αναλογεί και να ακολουθήσει το δικό του δρόμο, ψάχνει να βρει την ελευθερία του μέσα στη δουλεία.**

Πολλές φορές αυτή την αντινομία τη ζούμε και εμείς οι άνθρωποι του σήμερα, ψάχνουμε να βρούμε την ηδονή μέσα στην οδύνη, ψάχνουμε να βρούμε την ελευθερία μέσα στη δουλεία, ψάχνουμε να βρούμε την καλοσύνη μέσα στην κακία, αυτή είναι η τραγωδία της ανθρώπινης περιπέτειας, όταν κυριαρχεί το εγώ, όταν ο άνθρωπος δεν μπορεί να καταλάβει ότι δεν είναι μόνος του μέσα στον κόσμο, ότι κάπου ανήκει, ότι ανήκει σε μία οικογένεια, σε μία εστία, ότι δεν είναι ανέστιος, δεν είναι αυτόνομος, δεν είναι ένας μοναχικός διαβάτης και καβαλάρης αυτού του κόσμου, αλλά καλείται να είναι **παιδί μιας οικογένειας, αδελφός μιας αδελφότητας, φίλος μιας παρέας, πολίτης μιας κοινωνίας, καλείται ο αληθινός άνθρωπος να καταλάβει ότι δεν ζει σε μία ζούγκλα, όπου ο δυνατός κατασπαράζει τον αδύνατο, αλλά ζει σε μία κοινωνία προσώπων που ο καθένας προσφέρει το χάρισμα του, την ικανότητα του, προσφέρει τη διάθεση του, προσφέρει την αγάπη του για να είμαστε όλοι μία οικογένεια.**

Και από την άλλη ο άλλος υιός, ο οποίος φαίνεται να ακολουθεί τον συνετό δρόμο, τον συνεπή δρόμο, παραμένει με τον πατέρα και όταν φεύγει ο άσωτος υιός γίνεται ουσιαστικά μοναχογιός, δουλεύει μέσα στο σπίτι, στην εργασία του πατέρα του και αισθάνεται ότι είναι συνεπής και νομιμόφρων και γι’ αυτό και απεμπολεί την αγάπη στο όνομα της δικαιοσύνης, απεμπολεί την καλοσύνη και την αρχοντιά, όπως θα δούμε, στο όνομα δικαιωμάτων και υποχρεώσεων και αμοιβών με βάση το νόμο: «δούναι και λαβείν».

Συνεχίζοντας το κήρυγμά του ο Σεβασμιώτατος υπογράμμισε:

«Ο καλός και αγαθός πατέρας περιμένει με υπομονή. Και όταν ξεπροβάλλει ο υιός του, δεν στέκεται ατάραχος και ακίνητος, υπερήφανος και ισχυρός, δεν στέκεται εκεί για να αρχίσει μία επίθεση, αλλά έτρεξε ο ίδιος να τον αγκαλιάσει, να τον σφίξει στην αγκαλιά του, να τον καταφιλήσει, να του φορέσει την στολή την πρώτη, όπως μας λέει ο Ευαγγελιστής Λουκάς, να του φορέσει δαχτυλίδι στο χέρι, να θύσει τον μόσχο τον σιτευτόν, να κάνει τραπέζι, χαρά και γιορτή. Αυτός είναι ο αληθινός πατέρας, αυτός είναι ο Θεός πατέρας που έτσι προσμένει κάθε άνθρωπο, ο οποίος καλείται να βρει τον εαυτό του, να καταλάβει ότι δεν είναι μόνος σε αυτόν τον κόσμο, αλλά ότι είναι ένα παιδί ενός πατέρα και αδερφός μιας οικογένειας.

Αυτό που δυστυχώς δεν κατάλαβε ο άλλος αδελφός, ο στην τελική άσωτος υιός. Ο άσωτος δεν ήταν αυτός, ο οποίος τελικά μπήκε σε αυτή την περιπέτεια της οδύνης και της αμαρτίας, ο άσωτος υιός είναι αυτός, ο οποίος έμεινε τάχατες άνευ αμαρτίας, αλλά που δυστυχώς δεν έγινε ποτέ υιός και δεν έγινε ποτέ αδερφός.

Ο Θεός Πατέρας δεν είναι ένας δυνάστης, ένας τιμωρός, ένας δικαστής που θα δικάζει με τα μέτρα που δικάζονται οι άνθρωποι αυτού του κόσμου, αλλά είναι ο πατέρας που αγαπά, που συγχωρεί, που περιμένει, που προσμένει, που είναι έτοιμος να κάνει γιορτή και πανηγύρι, όταν ο άνθρωπος επιστρέφει στην ισορροπία του, επιστρέφει στην υγεία του, στην πνευματική του υγεία, που είναι η υγεία της σχέσης και της αγάπης».

Κλείνοντας το κήρυγμα του ο κ. Συμεών ανέφερε:

«Μην κρατήσουμε από τον άσωτο το κομμάτι της αμαρτίας, της ασυδοσίας, της κατασπατάλησης, αλλά, αν θέλουμε να του μοιάσουμε, να κρατήσουμε όλο το κομμάτι του, όλη την ύπαρξη του, όλη τη διαδρομή του και να έχουμε το θάρρος και εμείς να πούμε «ἀναστὰς πορεύσομαι πρὸς τὸν πατέρα μου». Είναι ευκαιρία και ώρα, να γυρίσω και εγώ στον πατέρα μου, να γυρίσω στην Εκκλησία μου, να γυρίσω στο σπίτι μου, στην οικογένειά μου. Να σκεφτούμε όμως, μήπως τελικά μοιάζουμε περισσότερο και ιδιαίτερα εμείς οι χριστιανοί, με τον πρεσβύτερο αδελφό, με αυτό το μίζερο αδελφό, με αυτόν που κοιτούσε μη χάσει τα δικαιώματα του.

Πόσος θόρυβος, πόσος λόγος γίνεται για αυτά τα δικαιώματα!! Τα δικαιώματα δεν είναι για να κατοχυρώνουν εγωισμούς, αλλά είναι για να κατοχυρώνουν κοινωνίες, να δημιουργούν σχέσεις, να προάγουν την αρμονία μεταξύ των σχέσεων και να προκαλούν και να ανοίγουν δρόμους αρμονικής συμβίωσης, καταλλαγής, συνεργασίας και διαλόγου . Τα δικαιώματα δεν είναι το περιτύλιγμα μιας ατομοκρατίας, αντίθετα τα δικαιώματα είναι το ξετύλιγμα μιας κοινωνικής συνείδησης και ενός κοινοτικού ήθους. **Διεκδικώ δικαιώματα γιατί διεκδικώ μία κοινωνία που αξίζει** να είναι μία κοινωνία ελευθερίας, επικοινωνίας, σχέσεων, μία κοινωνία όπου ο κάθε ένας μπορεί να αναπτύξει την προσωπικότητα του, τη γνώμη του, τα χαρίσματα του και αυτή η κοινωνία για να είναι κοινωνία, καλείται να είναι μία κοινωνία αδελφών, μία κοινωνία αλληλεγγύης, μία κοινωνία που δεν μετράει το τι έκανα εγώ ή το τι έκανες εσύ, αλλά κοιτάει στο αύριο, μία κοινωνία που δεν κοιτάει στο χθες. Αυτή ήταν η τραγωδία του πρεσβυτέρου αδελφού».

Τέλος, ο κ. Συμεών απηύθυνε ένα προσκλητήριο προς το μέλλον:

«Το μήνυμα που μας στέλνει το Ευαγγέλιο σήμερα είναι να κοιτάξουμε μπροστά χωρίς να λησμονούμε το παρελθόν και τα διδάγματά του.

Κοιτάω το μέλλον, ξετιλύγω το όραμά μου, δημιουργώ προτάσεις, βλέπω θετικά τη ζωή, δεν κάθομαι να μεμψιμοιρώ για αυτά που έγιναν και δεν θα έπρεπε να γίνουν, αλλά μπαίνω μπροστά και πιάνω τον συγχωριανό μου, το συγγενή μου, τον αδερφό μου και του λέω:. «Τι θα κάνουμε από δω και πέρα, πώς θα πορευτούμε, πώς θα αντιμετωπίσουμε αυτό το πρόβλημα»; Έτσι θα πορευθούμε και μέσα στην οικογένειά μας.

Να έχουμε τη δύναμη να βγούμε και να πάμε μπροστά, διότι έχουμε Θεό Πατέρα που μας αγαπά. Το τραπέζι μας χωράει όλους, θα γλεντήσουμε όλοι μαζί, όλοι θα χαρούμε με τη χαρά του αδελφού μας, όλοι θα χαρούμε με τις δυνατότητες που μας δίνονται.

Αυτός που μας περιμένει στο κατώφλι, αυτός ο Πατέρας, ο Άρχοντας, που μας περιμένει με ανοιχτή την αγκαλιά, μόλις κάνουμε ένα βήμα εμείς μπροστά Του, είναι έτοιμος να κάνει εκατοντάδες για μας, για αυτό λοιπόν αδελφοί μου:«αναστάντες πορευσόμεθα προς τον πατέρα ημών».

Προ της απολύσεως, τον Σεβασμιώτατο προσεφώνησαν με πολλή αγάπη ο ιερέας π. Αθανάσιος Μπαλατσούρας, η εκπαιδευτικός κ. Θωμαή Παπαθεοδώρου, ο Πρόεδρος του χωριού κ. Απόστολος Παπαδόπουλος, ενώ παρέστησαν, ο Βουλευτής Φθιώτιδος κ. Γεώργιος Κοτρωνιάς, ο κ. Ανδρέας Λαϊνάς Αντιδήμαρχος του Δήμου Δομοκού και η κ. Αθανασία Αυγέρη, Δημοτική Σύμβουλος.

Ο Σεβασμιώτατος κ. Συμεών ακολούθως επισκέφθηκε ποιμαντικά και τις δύο Ιερές Μονές που ευρίσκονται στην περιοχή, την Ιερά Μονή Παναγίας Φανερωμένης Ξυνιάδος, όπου έγινε δεκτός με ενθουσιασμό και περισσή αγάπη από τον Γέροντα Καθηγούμενο Αρχιμ. π. Αθανάσιο Σύρο και ακολούθως την Ιερά Μονή Αγίου Αθανασίου Ομβριακής, όπου η γερόντισσα Μακαρία με απλότητα και ζέση υποδέχθηκε τον Σεβασμιώτατο.

Φωτογραφίες: Δημήτριος Ανάγνου